

Preludium (2001)

VI PLEIER Å være de kuleste gutta på festen. Nå er vi på feil sted. De svartkledde rockerne står i sirkler rundt oss og lurert på hvem faen vi er, mens de drikker øl i store slurker og tåkelegger lokalet med røykskyer hver gang de tar et trekk av rullingsen. Bak oss står noen av gutta fra Backstreet Boys og snakker med Andrej Nebb. Kula fra Tourettes skåler med Lars Lillo-Stenberg. Vi står og sparker litt i bakken. Ingen av oss sier noe, men alle tenker det samme: Vi har rulla oss inn i en tube. En skikkelig seig tube med universalklister vi ikke kan komme oss ut av. Vi kommer til å bli pipi ut, steina, kasta av scenen, dyppet i tjære og fjær og båret ut av byen på jernbanesviller.

Rockefeller har vært utsolgt i månedsvis. Ute fra salen høres forventningsfull summing. Dette er mennesker som forguder Jocke. De elsker rock. Og i kveld skal de hylle sin avdøde helt. Bandene som spiller, er kompisen hans. Dette er ingen konsert, det er en hellig messe. Og vi er bikkja i moskeen.

Jeg ser på gutta mine. Doktoren står til høyre for meg og flakker nervøst med blikket. Fingern står med cappen på snei og nirøyker sigg, og på min venstre

side står Dansken og bælmer daff øl fra et plastbe-
ger. Vi er Klovner i Kamp. Norges mest populære hip
hop-gruppe. Vi har akkurat gitt ut vår andre plate og
allerede solgt til gull. Om bare noen måneder skal vi
motta Spellemannprisen for beste hip hop-album. Vi
vet det ikke selv der vi står, men vi er på toppen av
karrieren. Vi burde nyte hvert sekund, men det eneste
jeg klarer å tenke på, er at vi har begått en gigantisk
tabbe.

Planen, som tidligere hadde virket strålende, sto nå
for oss som komplett idiotisk. Vi var blitt spurt om å
gjøre to låter på minnekonserten for Jokke og trodde
vi hadde løst det på en genial måte. Først skulle vi
spille en hip hop-versjon av «Gutta». Låta hadde blitt
et anthem for gjengen og var playlista på alle vorspiel
og fester. Her tenkte vi å score noen billige allsangpo-
eng og samtidig imponere salen med spesialskreve
rappevers og fete beats.

Rosinen i pølsa skulle være låt nummer to. Vi skulle
nemlig spille «Det blåser hardt på toppene», men ikke
i hip hop-versjon denne gangen. Vi skulle fremføre
den som rockeband. Slå to fluer i en smekk ved å
imponere med både hip hop og rock. I stedet kommer
vi til å drite oss ut dobbelt. Først ved å vanhellige en
Jokke-klassiker med hip hopens leprabefengte fingre.
Deretter ved å falle totalt igjennom som rockeband
foran journalister, Jokkes venner og familie og 1500
blodfans. Suksessen vår med Klovner må ha gått oss
til hodet. Vi har tydeligvis mistet enhver form for
dømmekraft og bakkekontakt.

Vi er hip hop-ere, ikke rockere. Nå skal vi på scenen foran hele Norges rockelite. Glem det. Vi er fucked.

Minuttene sniker seg avgårde. Det knyter seg i magen på meg. Jeg svimer inn på dass for å kaste opp, men får det ikke til. Jeg ser for meg alt som kan gå galt. Hvordan vi blir buet ut på første låta, halvliterne som hagler, ydmykelsen og slakten i morgendagens aviser.

Faen, hvordan kunne jeg gå med på forslaget om å spille en rockelåt med denne gjengen her? De andre gutta har ikke spilt en akkord siden skolerocktidene på ungdomsskolen. Ryktet mitt som bassist kommer i hvert fall til å gå fløyten. Akkurat som man blir dårlig i engelsk av å snakke det med polakker, kommer jeg til å fremstå som like elendig som mine tonedøve kamerater i kveld.

«Er dere klare for litt hip hop?» Konferansieren vekker meg brått fra mine selvmedlidende dommedagsprofetier. «Ta godt i mot Klovner i Kamp!»

Vi vaser ut på scenen. Jeg er altfor svimmel til å få med meg hvordan publikum reagerer. Buer de? Er det noen som klapper? Var det et ølglass som kom susende forbi hodet mitt?

Fingern setter i gang beaten. «Rockefeller, hva skjer?» roper Dansken idet 1500 par øyenbryn heves i overraskelse og vantro da den tunge hip hop-beaten dundrer ut fra høyttalerne på rockens langfredag. Vi setter i gang å rappe, her er det bare å gi alt. Vi fosser gjennom tekstene våre og gleder oss bare til refrenget

kommer. Det kan være redninga. Men Doktoren faller for tidlig inn, og det hele blir en eneste røre. Alle synger i munnen på hverandre. Fingern scratcher så fort han kan, og av Jokkes sorgmuntre viselåt er det bare en atonal røre av lyd igjen. Vi er røde i trynet av skam, men tar oss inn på andre verset. Da vi nærmer oss refrenget, veiver jeg med armene for å sørge for at vi kommer inn på likt denne gangen. Endelig, nå sitter det.

«Vi er gutta som har opplevd alt og vi trenger ikke oppleve mer. Vi har vært verden rundt, det vil si Køben og London, det fins ingenting ikke vi har prøvd.»

Publikum ser på hverandre. Det virker som de sliter litt med å bestemme seg for om det riktige vil være å storme scenen og røske innvollene ut på oss, eller om man skal la seg rive med av Jokkes udødelige toner og ord.

Vi avslutter låta med en eksplosjonslyd i god hip hop-ånd. Det kan virke som eksplosjonen har utryddet hele rockefellerpublikumet, for det kommer ikke en lyd fra salen.

Apollo har stått og fulgt med fra sidelinja. Den lånte Stratocasteren henger tungt over skuldrene, han virker bekymret. Høyst sannsynlig angrer han intenst på det han har blitt med på. At han foreslo seg selv som gitarist, han som knapt har tatt i en gitar før. Men nå er det ingen vei tilbake. Han lunter motvillig opp på scenen, og vi andre slenger fra oss mikrofoner og platespillere og tar på oss instrumentene. Fingern teller

opp bak trommene, men borte ved gitarforsterkeren feker Apollo som en gal.

«Jeg ha'kke no lyd,» piper han.

Jeg iler til for å hjelpe, men har for kort kabel og går på trynet med bassen rundt halsen idet jeg bråstopper. Latter fra salen. Jeg stabler meg på beina, rød i fjeset av skam.

Dansken prøver seg med litt tørrsnakk for å redde situasjonen, men vikler seg inn i en lang, usammenhengende tirade om rock og hip hop, livet, døden og kjærligheten. Publikum lytter vantro.

Imens har en backlinetekniker kommet Apollo til unnsetning. Han ignorerer kommentaren om at forsterkeren ikke virker, går demonstrativt bort til den og skrur av standby-knappen. I sitt forøk på å få lyd i ampen har Apollo skrudd alle volumknapper på fullt, og idet forsterkeren vekkes til live fra standby-modus, settes en øredøvende feedback igang. Tre tusen pekefingre puttes instinktivt inn i like mange ører. Teknikeren iler til igjen og får skrudd ned volumet.

«Jævla amatør!» hveser han idet han forsvinner ned fra scenen.

Vi teller opp på nytt og setter i gang låta med dødsforakt. Apen vil kompensere for tabben ved å spille hardere og fortere enn noe menneske tidligere har gjort, men det er umulig å høre hvilken toneart han spiller i. Jeg hamrer løs på bassen og prøver å ta igjen trommene som stadig øker tempoet. Snart forvandles Jokkes trivelige viserock til knallhard speedmetall.

For første gang våger jeg å kikke ut på publikum. Stenansiktene er mange. En gråhåret rocker med pis-

trete hestehale rister på hodet. En syltynn, nikotingul dame i skinntlær danser i sin egen takt. På første rad hopper et par drita 18-åringer opp og ned.

Vi feier gjennom de siste refrengene i et vanvittig tempo, og idet den siste sure akkorden dør ut, blir det stille et lite sekund. Vi ser forvirret på hverandre. Apollo stirrer ned på gitaren sin. Den var hvit da han startet å spille; nå er den rød. Blodet drypper fortsatt fra de flisete fingertuppene hans. Da applausen endelig kommer, er den temmelig spredt. Konferansieren løper forbi oss og griper mikrofonen for å redde stumpene.

Gjennomvåte av svette virrer vi ned fra scenen og inn i backstagekaoset. Ingen sier noe. Vi er fem ungdommer som akkurat har kommet tilbake fra Vietnamkrigen. Vi blør, vi halter, vi har opplevd helvete, og ingen av oss vil snakke om det.

Doktor S foreskriver tung alkoholbedøvelse for våre posttraumatiske lidelser. Vi tar hans medisinske råd på alvor og bøtter ned. Vi surrer rundt, velter over bord og er drittungene ingen gidder å snakke med. Det er blitt nokså sent da en gråhåret type kommer bort til oss.

«Hei gutter, jeg hadde bare lyst til å hilse på dere.»
Hvem faen er dette?

«Dere kjenner ikke meg, men jeg er faren til Jokke.»

Vi sender hverandre nervøse blikk. Skal han be oss pelle oss hjem? Skjelle oss ut for å ha vanhelliget minnestunden for hans nylig avdøde sønn? Det går rundt for meg. Jeg stålsetter meg for å ta imot den ultimate

ydmykende kommentaren på den allerede mest skamfulle dagen i mitt liv som musiker, men i stedet sier han:

«Jeg har akkurat stått og snakka litt med venner og andre fra familien. Vi var alle enige om at av alle de banda som spilte her i dag, var dere de eneste som leverte en konsert i Jokkes ånd!»

tiden